

ca miasta biegnie; od słupa Nr. 30 do słupa Nr. 31 — w kierunku południowo - zachodnim 77°00' na długości 432,65 m; od słupa Nr. 31 do słupa Nr. 32 — w kierunku południowo-zachodnim 76°24' na długości 211,70 m; od słupa Nr. 32 do słupa Nr. 33 — w kierunku północno - zachodnim 7°56' na długości 163,60 m; od słupa Nr. 33 do słupa Nr. 34 — w kierunku północno - zachodnim 13°49' na długości 223,70 m; od słupa Nr. 34 do słupa Nr. 35 — w kierunku północno - zachodnim 8°57' na długości 129,25 m; od słupa Nr. 35 do słupa Nr. 36 — w kierunku północno - zachodnim 8°09' na długości 289,30 m; od słupa Nr. 36 do słupa Nr. 37 — w kierunku północno - zachodnim 47°07' na długości 46,30 m; od słupa Nr. 37 do słupa Nr. 38 — w kierunku północno - zachodnim 29°09' na długości 132,65 m; od słupa Nr. 38 do słupa Nr. 39 — w kierunku północno - wschodnim 11°58' na długości 64,25 m; dochodząc do punktu wyjściowego Nr. 1.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

538.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 16 września 1933 r.

o zmianie granic miasta Dąbrowicy w powiecie sarnieńskim, województwie wołyńskim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 92), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895), zarządzam co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Dąbrowica w powiecie sarnieńskim, województwie wołyńskim, wyłącza się wieś Dąbrowica oraz część gruntów niezabudowanych o obszarze 267 ha 81 a 68 mtr kw i włącza się je do gminy miejskiej Dąbrowica w powiecie sarnieńskim, województwie wołyńskim.

Granica tak rozszerzonego miasta Dąbrowicy jest następująca:

Na południe — państwowa kolejka wąskotorowa, na zachodzie i północy — grunta orne poszczególnych właścicieli i pastwisk wspólnych, na wschodzie — rzeka Horyń i jej odnoga. Rozpoczynając od punktu przy moście kolejki wąskotorowej koło rzeki Horyń, granica biegnie wzdłuż toru kolejki w kierunku północno - zachodnim na długości 195,35 mtr i dochodzi do gruntów cerkiewnych parafii Dąbrowicy. Dalej granica biegnie miedzą, oddzielającą grunty cerkiewne od sadyb włościańskich w kierunku północno - wschodnim na długości 410,35 mtr i dochodzi do drogi polnej. Od tego punktu granica biegnie wzdłuż drogi w kierunku południowo-zachodnim na długości 94,50 mtr, skąd przez pola włościan wsi Dąbrowica w kierunku północno-zachodnim na długości 696,10 mtr i dochodzi do drogi polnej, od której granica biegnie wzdłuż zabudowań włościańskich w kierunku północno-wschodnim na długości 760,95 mtr i dochodzi do miedzy

Stefana Małofieja. Od tego punktu granica biegnie w kierunku północno-zachodnim na długości 250,50 mtr miedzą, dzielącą grunty Stefana Małofieja i Demiana Małofieja, pozostawiając te ostatnie poza granicą miasta, która to linja przecina drogę na Niweck i dochodzi do dróżki polnej. Dalej wzdłuż drogi polnej w kierunku północno - zachodnim na długości 279,40 mtr i dochodzi do sadyby Dudara Jana. Następnie miedzą wzdłuż parceli Dudara Jana w kierunku północno - wschodnim na długości 405,90 mtr, przecinając drogę na Moczuliszcze, przechodzi przez pastwiska wspólne i dochodzi do parceli Romana Hawryluka. Od tego punktu granica biegnie miedzą w kierunku południowo - wschodnim na długości 680,10 mtr, pozostawiając grunty Romana Hawryluka poza granicą miasta i dochodzi do sadyb włościańskich. Dalej wzdłuż miedzy ponad sadybami w kierunku północno-wschodnim na długości 938,00 mtr przecina wspólne pastwiska i dochodzi do drogi na Dukarowskie. Od tego punktu granica biegnie w kierunku północno-wschodnim na długości 675,00 mtr przecina grunty włościańskie i dochodzi do traktu na Luniniec. Dalej w kierunku południowo-wschodnim na długości 218,85 mtr wzdłuż miedzy, dzielącej parcelę Denisa Bełana i Jakóba Martynczuka i dochodzi do odnogi rzeki Horyń. Od tego punktu granica biegnie wzdłuż odnogi rzeki Horyń, dalej — wzdłuż rzeki Horyń i dochodzi do początkowego punktu wyjściowego.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

539.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA SPRAW WEWNĘTRZNYCH

z dnia 16 września 1933 r.

o zmianie granic miasta Włodzimierza w powiecie włodzimierskim, województwie wołyńskim.

Na podstawie art. 1 ustawy z dnia 20 lutego 1920 r. w przedmiocie zaliczania osad wiejskich w poczet miast oraz zmiany granic miast na obszarze b. zaboru rosyjskiego (Dz. U. R. P. Nr. 19, poz. 92), w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 3 grudnia 1932 r. w sprawie zmiany właściwości niektórych władz w zakresie podziału administracyjnego Państwa (Dz. U. R. P. Nr. 109, poz. 895), zarządzam co następuje:

§ 1. Z gminy wiejskiej Werba w powiecie włodzimierskim, województwie wołyńskim, wyłącza się miejscowości: wieś Szystów o obszarze 329,94 ha, folwark Zarzecze (Nowozarzecze) wraz z leśniczówką Długa Łoza o obszarze 691,23 ha, kol. Pomirki o obszarze 91,11 ha, kol. Handzaba o obszarze 25,13 ha, wieś Poniczów o obszarze 282,61 ha i folw. Poniczów o obszarze 56,48 ha — i włącza się do gminy miejskiej Włodzimierz w powiecie włodzimierskim, województwie wołyńskim.

Granica tak rozszerzonego miasta Włodzimierza jest następująca: rozpoczynając się na północno-zachodzie w punkcie, w którym strumyk Piwnik przecina drogę państwową Nr. 7 biegnie w kierunku północno - wschodnim po linii tegoż strumyka do punktu skrzyżowania wspomnianego strumyka z drogą wiodącą z Worczyna do Włodzimierza.

Dalej na południowy - wschód po drodze, wiodącej ze wsi Worczyn do m. Włodzimierza. Od powyższej drogi, przy przedmieściu m. Włodzimierza — Sterwiąga, zwraca w kierunku wschodnim po drodze o nazwie „Zwykła Ścianka”. W punkcie skrzyżowania tej drogi z drogą wiodącą do kolonii Anusin zwraca pod prostym kątem w kierunku północnym, biegnąc tą drogą do punktu, w którym zwraca ona w kierunku zachodnim. Dalej granica biegnie w kierunku północnym granicząc z gruntami kolonii Anusin aż do przecięcia się granic gruntów kol. Anusin i kol. Kalinówka. Stąd idzie w kierunku wschodnim po linii łamanej rowem granicznym gruntów kol. Kalinówka aż do drogi państwowej Nr. 6/3 Włodzimierz Luboml. Następnie zwraca się w kierunku południowym i biegnie po tejże drodze państwowej Nr. 6/3 do drogi wiodącej do kolonii Marcelówka. W tem miejscu powraca w kierunku północno-wschodnim, wschodnim i południowo - wschodnim po drodze idącej granicami gruntów kolonii Andresówka, Stefanówka i Helenówka. Dalej przecina tor kolejowy Włodzimierz Kowel, dochodząc do gruntów kolonii Marcelówka. Następnie biegnie w kierunku południowo - wschodnim w linii łamanej, granicząc z gruntami kolonii Marcelówka i dochodzi do granicy gruntów kolonii Kociór, gdzie zwraca w kierunku zachodnim i biegnie po drodze powiatowej Włodzimierz Dominopol do granicy gruntów wsi Smolarze. Dalej w kierunku południowym przechodzi drogę polną ponad granicą gruntów kolonii Smolarze, a następnie w kierunku południowo - zachodnim biegnie po drodze z kol. Smolarze do Poniczowa. Dalej w kierunku południowo-wschodnim i południowym biegnie po linii łamanej rowem nad gruntami kol. Barbarówka, dochodząc do rzeczki Ryławica. W tym punkcie zwraca w kierunku wschodnim i biegnie po rzece Ryławica aż do granicy gruntów kolonii Chobułów. Tu znowu zwraca w kierunku południowo - wschodnim i w linii prostej biegnie po granicy gruntów kolonii Chobułów. Przecina następnie tor kolejowy Włodzimierz Wojnica i dochodzi do punktu granicznego gruntów kolonii Chobułów i majątku Falemicze, gdzie zwraca w kierunku zachodnim dochodząc do drogi państwowej Nr. 7 Włodzimierz Łuck, biegnąc ponad gruntami majątku Falemicze. Dalej w kierunku północno - zachodnim biegnie po wspomnianej drodze państwowej Nr. 7 ponad gruntami wsi Falemicze aż do punktu granicznego gruntów wsi Falemicze i przedmieścia m. Włodzimierza Kabaczek. W tem miejscu zwraca w kierunku południowo-zachodnim i w linii łamanej biegnie po granicy gruntów wsi Falemicze, majątku Falemicze, parafji w Zimnem i majątku Falemicze, przecinając tor kolejowy Włodzimierz Sokal, poczem powraca w kierunku północno - zachodnim do drogi wojewódzkiej Włodzimierz Horochów. Następnie biegnie w kierunku południowo - zachodnim, przecina rzekę Ług, poczem po granicy gruntów wsi Zimna linią łamaną zwraca się znowu do rzeki Ług i od punktu przecięcia się z nią idzie po tejże rzece na południowo-zachód, granicząc z gruntami wsi Zimno aż do punktu,

w którym wspomniane grunta przechodzą na lewy brzeg rzeki Ług i tu linią łamaną w ogólnym kierunku południowo - zachodnim biegnie do punktu granicznego gruntów wsi Zimno i Horyczów. Dalej biegnie w kierunku zachodnim i południowo - zachodnim początkowo ponad gruntami wsi Horyczów, a następnie drogą do kol. Nowojanka po granicy gruntów wsi Horyczów i Zofjówka. W punkcie załamania się tej drogi na południe, powraca w kierunku północno - zachodnim po granicy gruntów kol. Zofjówka i kol. Nowojanka dochodząc do drogi państwowej Nr. 7/1 Włodzimierz Zdzary. W tem miejscu powraca w kierunku północno-wschodnim biegnąc powyższą drogą ponad gruntami majątku Nowosiółki gm. Chotiaczów. Następnie porzuca tę drogę i biegnie linią łamaną po granicy gruntów majątku Nowosiółki do powtórnego spotkania się ze wspomnianą wyżej drogą, skąd po drodze tej w kierunku północno - wschodnim dochodzi do punktu, w którym grunta majątku Nowosiółki odbiegają od tej drogi. Następnie wspomnianą granicą zwraca w kierunku północno-zachodnim ponad gruntami majątku Nowosiółki i biegnie do punktu granicznego gruntów majątku Nowosiółki i wsi Nowosiółki. Stąd w kierunku zachodnim biegnie po granicy gruntów wsi i majątku Nowosiółki i dochodzi do punktu granicznego gruntów majątku Nowosiółki i wsi Chrypalicze, aby pójść w kierunku północnym do rzeki Ług. Następnie po rzece Ług i ponad tą rzeką po prawym jej brzegu biegnie ponad gruntami wsi Chrypalicze, Mikulicze i Chrypalicze dochodząc po przecięciu toru kolejowego Włodzimierz Zawada do wspomnianego na wstępie punktu na drodze państwowej Nr. 7.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 r.

Minister Spraw Wewnętrznych: *Bronisław Pieracki*

540.

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA OPIEKI SPOŁECZNEJ

z dnia 23 września 1933 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Sprawiedliwości i Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie przymusowego umieszczania w przytułkach i domach pracy przymusowej w m. st. Warszawie.

Na podstawie art. 34 ustęp 2 rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823), zarządza się co następuje:

§ 1. Postanowienia rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 14 października 1927 r. o zwalczaniu żebractwa i włóczęgostwa (Dz. U. R. P. Nr. 92, poz. 823), dotyczące przymusowego umieszczania w przytułkach i domach pracy przymusowej, będą wykonywane na obszarze m. st. Warszawy od dnia 1 października 1933 r.

§ 2. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem 1 października 1933 r.

Minister Opieki Społecznej: *Hubicki*